

Sygn. akt **II W 981/14**

(...) - A - (...)

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia **29 stycznia 2015r.**

Sąd Rejonowy w Raciborzu Wydział II Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Maksoń-Prach

Protokolant: Agata Grzesiak

w obecności Prokuratora -----

po rozpoznaniu dnia 29/01/2015

sprawy:

M. Z.

s. W. i B.

ur. (...) w T.

obwinionego o to, że

w dniu 07. 10. 2014r. w R. na ulicy (...) około godziny 19:50 kierując samochodem osobowym marki C. (...) o nr rej. (...), podczas wykonywania manewru cofania uszkodził unieruchomiony samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...) na szkodę Pani B. M.,

tj. o czyn z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. b (...)

1. uznaje obwinionego M. Z. za winnego popełnienia zarzucanego mu wykroczenia i za to na podstawie art. 86 § 1 kw i art. 24 § 1 i 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 400,00 (czterysta) złotych;
2. na podstawie art. 118§1 kpw i art. 119 kpw oraz art. 627 kpk zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 140,00 (sto czterdzieści) złotych.

Sędzia:

Sygn. akt II W 981/14

UZASADNIENIE

W dniu 07 października 2014 r. ok. godz. 19:50 w R. na ul. (...) obwiniony M. Z. kierujący samochodem marki C. (...) o nr rej. (...) chciał wjechać w zatoczkę by zaparkować. W trakcie wykonywania manewru cofania obwiniony uderzył w zaparkowany samochód osobowy marki A. (...) o nr rej. (...), z którego to samochodu na co dzień korzysta pokrzywdzona B. M..

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

- zeznań pokrzywdzonej B. M. (k. 9, 29v.))

- zeznań świadków: A. R. (k. 17, 29v. – 30) oraz M. W. (k. 18, 30)

- protokołów oględzin (k. 5, 6)

- dokumentacji fotograficznej (k. 10)

Obwiniony M. Z. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu wykroczenia z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. b PoRD i wyjaśnił, iż parkując w dniu 07 października 2014 r. na ul. (...) w R. z całą pewnością nie uderzył w A. (...), gdyż posiada zamontowane czynniki cofania, które ostrzegały go, że zbliża się do zaparkowanego pojazdu.

Dowód:

- wyjaśnienia obwinionego (k. 20 – 21, 29)

Wyjaśnienia obwinionego nie zasługują na aprobatę Sądu i stanowią linię jego obrony. Obwiniony nie zachował bezpiecznej odległości, w wyniku czego podczas manewru cofania uderzył w samochód A. (...). Swoim zachowaniem obwiniony spowodował zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym. Postawa obwinionego w żadnym stopniu nie może zostać zaakceptowana przez Sąd.

Na wiarę nie zasługują również zeznania świadka M. W., który w dniu zdarzenia był pasażerem samochodu kierowanego przez obwinionego. Wprawdzie potwierdził on wersję zdarzenia prezentowaną przez obwinionego, jednakże miał na celu ochronę obwinionego przez odpowiedzialnością za popełnione wykroczenie.

Świadek A. R. zeznał, iż gdy palił papierosa w oknie swojego mieszkania na 4 piętrze widział dwa zaparkowane samochody: A. (...) oraz N. (...). Jak dodał świadek w pewnym momencie nadjechał samochód C. (...). Kierujący samochodem zamierzał zaparkować pomiędzy N., a A. (...). Świadek podkreślił, iż kierujący pojazdem usiłował zmieścić się pomiędzy dwoma samochodami, pomimo iż musiał widzieć, że nie ma dość miejsca do wykonania manewru, a nadto przed samochodem N. znajdowało się dostatecznie dużo miejsca do zaparkowania. Obwiniony wielokrotnie wjeżdżał i zapierał się o tył samochodu A. (...). W wyniku manewrowania przez obwinionego samochód A. (...) został uszkodzony, a obwiniony wraz z drugim mężczyzną oddalili się z miejsca zdarzenia.

Sąd ocenił zeznania świadka jako szczegółowe i konsekwentne, a ponadto układające się w logiczną całość. Ich wiarygodność została również potwierdzona pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie. Relację tego świadka potwierdzają oględziny obydwu pojazdów. Zarysowania w obu samochodach znajdują się na tej samej wysokości.

Zeznania pokrzywdzonej B. M. mają dla Sądu zdarzenie drugorzędne, gdyż o zdarzeniu dowiedziała się od sąsiada A. R.. Dodała również, iż dopiero po przejechaniu samochodem do przodu mogła ocenić rozmiar uszkodzeń powstałych w wyniku zdarzenia. Pokrzywdzona podkreśliła, iż chciała polubownego załatwienia sprawy, na co nie wyraził zgody obwiniony.

Sąd zważył co następuje:

M. Z. został obwiniony o popełnienie czynu zabronionego z art. 86 § 1 kw w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 3 lit. b PoRD.

Wykroczenie z art. 86 § 1 kw polega na niezachowaniu ostrożności i spowodowaniu zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego, co zagrożone jest karą grzywny. Dla odpowiedzialności z art. 86 § 1 kw konieczne jest ustalenie, że sprawca nie zachował „należytnej ostrożności”, a więc takiej, jaka była wymagana w danej sytuacji. Każdy uczestnik ruchu drogowego jest obowiązany do zachowania ostrożności, czyli postępowania uważnego, przeczernego, stosowania się do sytuacji istniejącej na drodze (wyrok SN z dnia 29.04.2003 r., sygn. akt III KK 61/03). Spowodowanie zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu oznacza takie zakłócenie w ruchu, które może doprowadzić do kolizji na drodze, czyli zagrożenia sytuacyjnego. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym, uczestnik ruchu i inna osoba znajdująca się na drodze są obowiązani zachować ostrożność albo gdy ustawa tego wymaga

– szczególną ostrożność, unikać wszelkiego działania, które mogłoby spowodować zagrożenie bezpieczeństwa lub porządku ruchu drogowego, ruch ten utrudnić albo w związku z ruchem zakłócić spokój lub porządek publiczny oraz narazić kogokolwiek na szkodę. Przez działanie rozumie się również zaniechanie. Konstrukcja omawianego przepisu wskazuje jednoznacznie, iż samo niezachowanie należytej ostrożności nie jest jeszcze wykroczeniem z art. 86 § 1 kw, bowiem musi ono skutkować zagrożeniem bezpieczeństwa ruchu drogowego. Zatem zdarzeniem wypełniającym znamiona przedmiotowego wykroczenia będzie z pewnością uszkodzenie przez obwinionego kierującego samochodem osobowym marki C. (...) o nr rej. (...) unieruchomionego samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...) podczas wykonywania manewru cofania, ale nie tylko. Wykroczenie z art. 86 § 1 kw jest ogólnospawcze. Może je popełnić każdy, nie jest to wykroczenie, którego sprawcą może być wyłącznie uczestnik ruchu. Wykroczenie to może być popełnione z winy umyślnej w formie zamiaru bezpośredniego lub ewentualnego, jak i z winy nieumyślnej w formie lekkomyślności lub niedbalstwa. Między niezachowaniem ostrożności, a zagrożeniem bezpieczeństwa w ruchu drogowym musi zachodzić związek przyczynowy. Zagrożenie musi wynikać z niezachowania ostrożności, konieczne jest ustalenie, że to konkretny błąd określonej osoby, a nie inna okoliczność, był przyczyną powstania zagrożenia bezpieczeństwa ruchu.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd wziął pod uwagę dyrektywy jej wymiaru z art. 33 kw. Społeczna szkodliwość czynu przypisanego obwinionemu jest znaczna. Przy jej ocenie wzięto pod uwagę rodzaj zagrożonego dobra chronionego prawem, którym w niniejszej prawie jest bezpieczeństwo pozostałych uczestników ruchu drogowego. Obwiniony nie zachował należytej ostrożności w trakcie wykonywania manewru cofania, w wyniku czego uszkodził prawidłowo zaparkowany samochód osobowy marki A. (...).

Na podstawie art. 86 § 1 kw w zw. z art. 24 § 1 i 3 kw Sąd wymierzył obwinionemu karę grzywny w kwocie 400 zł za popełniony przez niego czyn. Jej dolegliwość spowoduje, że obwiniony zmieni swój sposób jazdy i będzie przestrzegał przepisów drogowych, szczególnie mając na uwadze dobro i bezpieczeństwo innych uczestników ruchu. Sąd przy wymiarze kary grzywny wziął pod uwagę warunki majątkowe i możliwości finansowe obwinionego, który uzyskuje stały, wysoki dochód z tytułu zatrudnienia. Otrzymywane comiesięczne wynagrodzenie z pewnością pozwoli obwinionemu na spłatę orzeczonej wobec niego kary grzywny. Sąd uznał, że kara grzywny wpłynie w sposób wychowawczy na obwinionego, ponadto spełni swoje zadanie w zakresie prewencji indywidualnej i generalnej oraz spowoduje, iż w przyszłości nie popełni on podobnego wykroczenia.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 119 kpw oraz art. 627 kpk Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 140,00 zł.